

δόξαν, ἐποπύδαζεν οὐ μόνον νὰ μορφώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ Ρούδενο, ἀλλὰ καὶ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὰ μυστήρια τῆς ἐπιστήμης, χειραγωγῶν διὰ τῆς συνέσεως τὴν ἀκράτητον ὁρμὴν τῆς εὐφυΐας του. Δὲν τὸν ἄφινεν οὔτε στιγμήν, τὸν ἐλάμβανε πάντοτε μεθ' ἑαυτοῦ, παρετῆρει ὡς φιλόστοργος μήτηρ τὰ ἔθνη του, καὶ ἀνέδειξεν αὐτὸν μέγαν ζωγράφον ἅμα καὶ ἱππότην ἄριστον.

(ἰκολουθεῖ.)

Η ΚΥΡΙΑ ΜΑΡΙΝΙΑΝ

Συνέχεια ὅρα φυλ. 22.

Ἰσραϊαν τινὰ ἐσπέραν τοῦ τρυγητοῦ ἵππος ταχυδρομοῦ διέβαινε καλπάζων ἀπὸ τὸν πλατανῶνα, ἀγγέλλων τὴν ἀπὸ Παρισίων ἄφιξιν τῆς κυρίας Σαὶν-Κλαίρ.

Μεγάλη λοιπὸν ὑπῆρξε διὰ τοῦτο ἡ ταραχὴ εἰς τὸν πύργον, καὶ ὁ μὲν κόμης ἀπῆρχετο σπεύδων εἰς τὰ δωμάτιά του, ἵνα ἐπιμεληθῇ τῆς ἐνδυμασίας του, ἡ δὲ κυρία Μαρινιάν, περιμένουσα εἰς τὸν ἐξώστην, ἐπεσκόπευε τὸν δρόμον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου, καὶ ὁ Κ. Ἀρώνης ἀπεσύρθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην, τέθριππος δὲ ταχυδρομικὴ ἄμαξά εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἡ Κλάρα Σαὶν-Κλαίρ ἐξῆλθεν ἐλαφροτέρα περιστερᾶς, ὡς ἔαν ἀπῆρχετο εἰς χορὸν, συνωδεύετο δὲ ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, τοῦ κόμητος Ρινάλδου Μομβάλ, νεανίου περικαλλοῦς καὶ διακεκριμένου διὰ κομψότητα καὶ τρέλλας.

Ὁ κόμης τότε ἠθέλησε νὰ σπεύσῃ πρὸς ὑποδοχὴν, διὰ γενναιοῦτος ὀπλισθεὶς καὶ ἀποφασισμένος νὰ καταβῇ εἰς τὸ στάδιον τῆς φιλοφροσύνης καὶ τῶν χαριεντισμῶν καὶ ἀμέσως εὐρέθη πλημμυρούμενος ὑπὸ τῶν θαυπευτικῶν τρέπων καὶ τῶν κομψολογιῶν τῆς κυρίας Σαὶν-Κλαίρ, πρὸ πάντων τῶν ἄλλων ἐπιφαινομένης πάντοτε. Αὕτῃ ἐπῆναι, ἐθαύμαζεν, ἔχειροκρότει, ἐθώπευε καὶ ὁ κόμης, ἐν διαστήματι δέκα μόνον λεπτῶν, ἤκουσε τὸν πλήρη πανηγυρικὸν τοῦ καλοῦ γήρατός του, τῆς εὐγενείας, τῆς ἀγαθωσύνης, τῶν εὐεργεσιῶν, πάντων τέλος προτερημάτων καὶ πασῶν ἀρετῶν, ἅτινα ἤρχον νὰ προικίσωσι δεκαοκτὼ μεγιστᾶνας. Ὁ δὲ κύριος Μομβάλ, ὅστις ἠτοίμαζεν ἑαυτὸν διὰ τὸ στάδιον τῆς διπλωματίας, ἠδύνατο ἥδη νὰ τὴν ἐπιδεικνύῃ ἐξωτερικῶς, διότι ἐφρόνει· ὅτι ἔπρεπε νὰ κοσμητῇ ὑπὸ ἀξιοπρεπείας τινὸς καὶ σπουδαιότητος *εθιμοτακτικῆς*, ἀλλὰ ταῦτα πάντα δὲν ἦσαν ἡ χρεὴ συμπεριφοράς, ἀναγκαῖα κατὰ τὰς πρώτας μόνον στιγμὰς τῆς ἐλευσεως καὶ μετ' ὀλίγον ὁ περιλαμπρὴς *μυρωμένος* ἀνελάμβανε καὶ τὴν ζωηρότητα τὴν προτοῦ καὶ τὴν ἀπερίσκεπτον ἐλευθερίαν τῆς ἡμαρ-

τημένης ἀνατροφῆς. Εἶπον δὲ διὰ πολλῶν ὀλίγιστα, ὡς γίνεται πάντοτε εἰς τοιαύτην περίστασιν. Ἡ Κλάρα ἡρώτα περιέργως πῶς εἶχεν ἡ Σοφία Μοντλώρ, αὕτη ἡ ἐγκάρδιος φίλη, καὶ ἡ πνευματικὴ τῆς Μαλβίνης ἀδελφὴ καὶ ἡ Κλάρα οὐδέποτε τὴν εἶχεν ἰδεῖ, ἡσχολεῖτο ὁμως περὶ αὐτῆς ἀδιακόπως καὶ μετὰ ζήλουτιπίας διαφερούσης, διότι ἐθαύρει ὅτι αὐτὴν ἡγάπα ἰδίως ἡ κυρία Μαρινιάν, καὶ ἐκάλει τοῦτο κλοπὴν, ἀπαιτοῦσα ἀποκλειστικὴν τὴν φιλίαν τῆς. Ἐννοεῖται ἐν τούτοις ὅτι ἡ κυρία Σαὶν-Κλαίρ, ἥτις ἠρέσκετο θαυμάζουσα τὸν ἀδελφόν της, ἐζήτηε νὰ ἐπιδειξῇ τὰ προτερήματά του, ἀνελίσσουσα αὐτὰ ἐν παροράματι.

Ἡ συναναστροφὴ ἱλοῖπὸν ἐγένετο εὐθυμος καὶ ἀκαταλόγιστος ταχεῖα, διότι ἡ Μαλβίνη ἔμαθεν, ἐν διαστήματι τριῶν τετάρτων ὥρας, τὰ χρονικὰ πάντα τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, ἤκουσε τὴν βιογραφίαν πάντων τῶν προσώπων τοῦ περιλαμποῦς δράματος, ὅπερ ὀνομάζεται κόσμος· τὸ δράμα δὲ τοῦτο, ζωηρότητος πλήρες καὶ περιπετειῶν, μίγμα χρωμάτων καὶ χαρακτήρων ποικίλων, ἀποβάλλει ἐν τούτοις τὰ θέλητρά του, διότι συνεχῶς καὶ πολλάκις διδάσκονται ἐπὶ τῆς σκηνῆς γρίφοι χειμαιρικοὶ καὶ ἀκατανόητοι πρὸς τέρψιν τῶν ἀνοήτων καὶ πρὸς ὄφελος τῶν ἀγυρτῶν. Ὁ κύριος Μομβάλ ἐν τούτῳ, λησμονήσας ἥδη τὴν ἀξιοπρεπείαν του, ἐγένετο ἐπὶ τέλους πρωτότυπος, πνευματώδης καὶ διασκεδαστικὸς, ὁ δὲ κόμης ἐγέλα πολὺ καὶ συνεθίζεν ἑαυτὸν εἰς τὸν νέον τοῦτον βίον, ἀλλ' ἦτο ἥδη καιρὸς νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τοὺς φίλους περὶ τοῦ κυρίου Ἀρώνου καὶ ὁ ὑπὲρ αὐτοῦ ἐνθουσιασμός του ἐξέπληξε καὶ ἐτάραξε τὴν Κλάραν, ἐνῶ ἡ κυρία Μαρινιάν ὀλίγας λέξεις προσέθηκεν εἰς τὴν ὁμιλίαν τοῦ γέροντος θεοῦ της.

— Ὁ κύριος Ἀρώνης εἶναι ἐδῶ τὴν στιγμήν ταύτην.

— Ἐδῶ; εἰς τὸν πύργον; εἶπεν ἡ Κλάρα.

— Ναί, κυρία . . . ὑπέλαβε προσκυνήσας ὁ κόμης.

— Ἄ! νὰ μοὶ τὸν παρουσιάσητε. Τὸν γνωρίζετε πρὸ μιᾶς ἡμέρας, κύριε κόμη! καὶ ὁμιλεῖτε ὡς περὶ τοῦ παλαιότερου φίλου.

— Δὲν ἔχω, ὡς πιστεύω, προλήψεις, ἀπεκρίθη ὁ γέρον, ἀλλ' ὁ κύριος Ἀρώνης εἶναι τοιοῦτός ὡς τε κατὰ πρῶτον τὸν ἀγαπᾷ τις καὶ διὰ παντός.

— Ἐχω πολλὰν περιέργειαν νὰ τὸν ἰδῶ, εἶπεν ὁ Ρινάλδος Μομβάλ.

— Ὅα τὸν εὐχαριστήσῃ ἡ γνωριμίᾳ σας, ὑπέλαβεν ὁ κόμης.

Καὶ ἐγερούς ἀπῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ κυρίου Ἀρώνου. Οὐδὲν ἐν τούτοις ἀξιοσημείωτον εἰς τὸν πύργον καὶ τινες ἡμέραι παρῆλθον, καθ' ἃς ἐβασίλευε γενικὴ σύμφοια, ἥτις ἂν δὲν ἐχαρακτηρίζετο ἀκριβῶς, δὲν διεψεύδετο ὁμως.

Ὁ δὲ κύριος Ἀρώνης παρουσιάσθη εἰς τοὺς εὐγενεῖς ξένους μετὰ χάριτος καὶ εὐρίσκετο ἥδη εἰς σχέσιν ἀρίστην, διότι ὁ βίος τῆς ἐξοχῆς εἶναι

ἐὺκολος πάντοτε καὶ γλυκὺς, συνήθως δὲ παρέχει αἰτίας συμπεριφορᾶς καὶ ἀνταλλαγῆς περιποιήσεως καὶ φιλοφροσύνης.

Πρωτὰν δὲ τινὰ δροσερωτάτην καὶ αἰθρίαν, ὁ κύριος Ἀρώνης ἐκάθητο πλησίον πηγῆς, ἡ Πηγὴ τῶν Ἰτεῶν καλουμένης, ἧς τὰ νάματα τὰ διαυγῆ πηγάζοντα πλησίον βουνοῦ, ἀνέβλυζον ἐν ἀφρονίᾳ ἀπὸ τινος βρυοφόρου κρημενοῦ καὶ κατέπιπτον εἰς δεξαμενὴν ὑπὲρ αὐτῶν ἐσκαμμένην. Ἐξεχύνοντο δὲ ἡσύχως, κρυστάλλινον καὶ εὐρὺν σχηματίζοντα καταρράκτην, καὶ κατέρρεον ἐπὶ λειμῶνος διαποικιλλομένου ὑπὸ μυροπνέων ναρκίσσων. Εἰς δὲ τὴν ὄχθην τῆς παρακρήνου δεξαμενῆς ἦσαν δύο μεγάλαι ἰτέαι, τοσοῦτον πολὺ κλαδοὶ καὶ πυκναί, ὥστε οἱ κλώνες ἐφθάνον μέχρι τοῦ ὕδατος, κυμαινόμενοι ἐν τῷ ὀλισθήματι τοῦ βείου, ὅπερ εἴχεται· νὰ τοὺς σύρῃ εἰς τὸν δρόμον του. Ἐκεῖ λοιπὸν ὁ Φερδινάνδος ἐκάθητο ὑπὸ τῶν ἰτεῶν τὴν παρυτάτην σκιάν, τοσοῦτον δὲ τὸ φύλλωμα ὑπῆρχε δασύ, ὥστε ἦτο ἀδύνατον, ἀπὸ τῆς ἄλλης ὄχτης τοῦ βείου, νὰ διακρίνεται ὁ ὑπὸ τὴν μεγάλην ἐκείνην σκιάδα ἀναπαυόμενος. Πολλάκις ἐκεῖ, ὁ Ἀρώνης, λάτρις τῶν ἀρχαίων, ἀνεπόλει κατὰ νοῦν τοὺς δύο τούτους στίχους τοῦ Βιργιλίου, παθητικώτατα μελαγχολικούς.

Oh ! qui me gelidis in vallibus mami
iistat, et ingenti ramorum proleget umbra ! ...

Ὡ καὶ πῶς νὰ μεταφράσῃ τις τὸν ῥεμβασμὸν τοῦτον, ὅστις πίνει τὸ μύρον τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἐρημίας; Ὁ Φερδινάνδος τοῦλάχιστον δὲν ἐδοκίμασε ποτὲ, ἐλεεινολογεῖ μάλιστα εἰλικρινῶς τοὺς τε μεταφραστὰς καὶ τοὺς ἀναγνώστας τῶν μεταφραστῶν, ἂν καὶ πολλάκις μετέφραζε καὶ αὐτός. Ἐρρέμβαζεν ἥδη ἐνθυμούμενος τὸν Βιργιλίον του, ἡ μάλλον μίαν περικαλλῆ αὐτοῦ Μοῦσαν, ὅτε δύο τινὲς ἐλθόντες ἐκάθησαν εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην, ὑπὸ τὴν σκιάν τῆς μεγάλης ἰτέας καὶ ὁ μὲν ἦτο γυνὴ ἀργυρόφρωνος, ὁ δὲ, νεανίας.

— Ναι, ἔλεγεν ἡ Κλάρα, αἱ παρατηρήσεις μου εἶναι πολὺ ὀρθαί. Ἐπὶ τέλους θὰ ἀναγκασθῇ νὰ σὲ ἀγαπήσῃ· περιπαθῶς, ἐγὼ θὰ σὲ νυμφεύσω ἐντὸς ἑξ μηνῶν.

Οἰανδῆποτε καὶ ἂν ἤκουεν ὁμίλιαν ἄλλην ὁ Φερδινάνδος, ἤθελεν ἐγερθῇ μετ' ἀδιαφορίας, ἀπομακρυνόμενος εἴτε κατὰ συνείδησιν, εἴτε κατὰ καθήκον, ἀλλ' ἐδῶ παρεδιάζετο, οὕτως εἰπεῖν, καὶ ἐμαχαίρονετο. Ἀπεφάσισεν ὅθεν νὰ μὴ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν, ὅπου εὕρισκετο πρὶν οἱ ἄλλοι ἐκεῖνοι φθάσωσιν ἐκεῖ.

— Ἐγὼ δὲ, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης Μομβάλ, δὲν παραδέχομαι τὰς ὀνειροπολήσεις σου, ἀδελφὴ μου.

— Σὺ; σὺ ὁ ἀπολαύων τοσοῦτον μεγάλης ὑπολήψεως εἰς τὸν κόσμον; ἔλεγεν ἡ Κλάρα.

— Ὅποιος, ἀδελφὴ μου;

— Τῆς ὑπολήψεως λαμπροῦ ἀνθρώπου καὶ παλαιολυμένου.

— Μὴ ἐφαρπάζεσαι, ἀγαπητὴ· συμφωνῶ πρὸς

τοῦτο μάλιστα καὶ ἂν ἤθελον νὰ δοκιμάσω μόνον, εἶναι πιθανὸν ὅτι θὰ ἐξηρχόμην νικητῆς καὶ τροπαιοῦχος· ἀλλὰ τί τὰ θέλεις; εἶμαι μόνον εἰκοσι τεσσάρων ἐτῶν . . .

— Ναι, ἀλλὰ τὰ χρέη ποῦ τὰ ἀφίνεις;

— Πᾶ ! μόνον εἰκοσι τέσσαρας χιλιάδας φράγκων χρεωστῶ . . . μοῦ μένει εἰσέτι εἰσόδημα τριᾶκοντα χιλιάδων λιρῶν, ἡ δὲ τόλμη μου καὶ ἡ τύχη . . .

— Ῥινάλδε, τὸ παίγνιον εἶναι θανάσιμον πάθος.

— Δὲν μὲ κυριεύει, δὲν μὲ κυριεύει, μὰ τὸν Θεόν !

— Καὶ δὲν ἐπαίξεις καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα;

— Ὡ τοῦτο ἦτο ποικιλία διατριβῆς, φίλη μου· ἄλλοι μὲν τρελλαίνονται δι' ἓνα ἵππον, ἄλλοι διὰ τὸ ὑπόδημα τῆς Μαρίας Στουάρδ, ὅπερ ἐφόρει ἴσως ἡ μάμμη μου καὶ ἄλλοι πάλιν δι' ἓν ζεῦγος ὀφθαλμῶν ζωποτάτων ἢ μελαγχολικῶν καὶ δι' ὅτι ἄλλο εἶπες . . . Ἐγὼ δὲ τέρπομαι προκίζων ἐκατὸν φλωρία ἓνα φάντην, ἢ ἓνα ῥήγαν.

— Εἶναι τέρψις κακόζηλος καὶ τὸ καφφερεῖον καὶ τὸ θέατρον θέλουσιν ἐπὶ τέλους σὲ ἀναδείξει γελοῖον.

— Μὴ, ἀδελφὴ μου πεισμώνης· σοὶ ὑπεσχέθην νὰ μὴ παίξω πλέον, φθάνει μόνον μὴ ἡ τιμὴ μου μὲ προκαλέσῃ, ἢ μὴ μὲ ἐλξωσιν ἀκουσίως πρὸς τὸ ἄντρον τοῦ Μινωταύρου . . . Ὡ σὺ δὲν γνωρίζεις, ἀδελφοῦλά μου, τί θέλητρον ἔχει ἡ χρυσὴ σωρεία ἐνὸς ἑκατομμυρίου, ὅταν ἴσταται ἐνώπιόν σου καὶ σοὶ προσμειδῇ γλαφυρότατα !

— Εἶσαι τρελλός, ἀλλ' ἂν ἦσαι τετρωμένος ἀπὸ τὰ θέλητρα ἐνὸς ἑκατομμυρίου, ἐγὼ ἔχω νὰ σοὶ προσφέρω κατὰ τι πλεῖστερα τούτου.

— Εἰς τὴν πίστιν μου σοὶ λέγω ὅτι εἶσαι ἐρασιμωτάτη καὶ ἂν δὲν ἤμεθα μόνον ἤθελον νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

— Ἀς ἰδῶμεν ἂν δέχεσαι ἐν ἑκατομμύριον καὶ τετρακοσίας χιλιάδας φράγκων, ὃ ἐστὶν εἰσόδημα ἐβδομήκοντα ὡς ἑγγιστα χιλιάδων ταλήρων. Δέχεσαι;

— Ὡ τώρα πρέπει νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ.

Καὶ ἀσπασθεὶς τὸ μέτωπον τῆς ἀδελφῆς ὑπέλαβε.

— Δός, μὰ τὸν Θεόν, δός ! καὶ δέχομαι, ἀξιέραστε Κλάρα, δός !

— Φέρε τὴν χειρὰ σου ἐδῶ.

— Ἰδοῦ.

— Ὁρκίσου ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃς τὰς συμβουλὰς μου.

— Ὁρκίζομαι, Κλάρα.

— Εἴμεθα σύμφωνοι, θέλεις νυμφευθῇ τὴν Μαλβίνην.

— ἔχει προῖκα ὑπὲρ τὸ ἑκατομμύριον . . . εἶσαι βεβία ; . . .

— Βεβαιοτάτη, μόνον οἱ ἀφηρημένοι, ὡς σὺ, δὲν μανθάνουσι τὰ οὐσιώδη.

— Ἡ κυρία Μαρινιάν εἶναι ἀληθῶς κόρη παρὰ πολὺ ὠραία καὶ διακεκριμένη.

— Ἐσκότωσά τὸν νοῦν μου ὥσθ νὰ σὲ πείσω.

— Τὶ τὰ θέλεις ; δὲν εἶμαι πάντοτε προσεκτικός ... εἶναι πραγματικῶς ἀξιεράστος ; ἀλλὰ λέγε μοι, Κλάρα, λεπτομερείας τινάς, εὐχαρίστως θ' ἀκούσω τὰ καθέκαστα τῶν προτερημάτων τῆς φίλης σου.

— Μάθε ὅτι ὁ κύριος Μαρινιάν, ὁ πατήρ τῆς Μαλβίνης, παρ' ὀλίγον κατέστρεψε τὴν περιουσίαν του διὰ τὸ ἄκρατον καὶ μεγαλοπρεπὲς τῶν ἐξόδων, τὸ κτήμα δὲ τοῦτο καὶ τὰ ἄλλα κτήματά του δὲν ἤρχουν ἴσως εἰς ἀπόδοσιν τῶν χρεῶν των, ὅτε ὁ ἐξάδελφος αὐτοῦ ἐπιστρέψας ἐκ Γερμανίας ἀποκατέστη εἰς τὴν Γαλλίαν, εἶχε δὲ περιουσίαν ἀκαταλόγιστον, ἡγάπα τὸν ἐξάδελφόν του ἀλλ' ἅμα εἶδε τὴν Μαλβίνην ἢ ἀγάπη του πρὸς αὐτοὺς ἐδεκαπλασιάσθη. Ἀγοράσας λοιπὸν ὅλα τοῦ ἐξადέλφου του τὰ κτήματα, ἐπλήρωσεν ὅλα τὰ χρεῖα του, καὶ ἔδωκεν εἰς τὴν ἀνεψιάν του προῖκα μὲν τὰ πατρικὰ κτήματα, διαθήκην δὲ, μετὰ τὸν θάνατόν του, πᾶσαν τὴν λοιπὴν αὐτοῦ περιουσίαν.

— Ὁ γέρον κόμης, ἀδελφὸς μου, εἶναι ὁ εὐγενέστερος τῶν ἀνθρώπων, εἶπεν ὁ Ρινάλδος.

— Ναι, φίλε μου. Ὁ πατήρ τῆς Μαλβίνης δὲν ἐπέζησε πολὺ εἰς τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ θανὼν κατάλιπε κηδεμόνα τῆς θυγατρὸς τὸν ἀξιόλογον ἐξαδελφόν του. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ θαυμάζωμεν ἂν ἡ Μαλβίνη ἀγαπᾷ καὶ περιποιητῇ μετὰ τοσαύτης ἀφοσιώσεως τὸν εὐγενὴ τοῦτον γέροντα. Χάριν δὲ αὐτοῦ κατεδίκασεν ἑαυτὴν, ζῶσα τοιοιτοτρόπως εἰς τὴν ἔρημον, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ὁ κόμης, ἅμα τῇ ὑπανδρείᾳ τῆς ἀνεψιάς του, θέλει συγκαταβῆ νὰ ἀφήσῃ τὰ βουναὶ ταῦτα διὰ τὴν πόλιν τῶν Παρισιῶν· τοῦτο δὲ ἀποκεῖται εἰς τὴν διπλωματικὴν σύνεσίν μου. Σὺ λοιπὸν, ἀδελφέ μου, τὸ ἀπεφάσεις, ἔχω τὸν λόγον σου, θὰ νυμφευθῇς τὴν Κυρίαν Μαρινιάν, ἐγὼ δὲ θέλω μακαρίσει ἀμφοτέρους.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀδελφὴ, σὺ μοῦ ἀναστατώνεις ἤδη τὸν νοῦν ... ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην ὅτι νεᾶνις ἐπαρχιώτις ...

— Μὴ ἀπατάσαι πλέον, ἡ Μαλβίνη δὲν εἶναι οὔτε ἐπαρχιώτις, οὔτε Παρισιανὴ, οὔτε ἄλλο τι ἢ πλάσμα ἐκ τῶν ποιητικωτέρων τοῦ κόσμου τοῦτου, ἄγγελος παροδικός, σπανιώτατα καὶ τυχαίως ἀπαντῶμενος εἰς τὴν κοινωνίαν.

Μετὰ ταύτας τὰς λέξεις ὁ Φερδινάνδος, καὶ τοὶ πληγωθεὶς τὴν καρδίαν ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ, ἡτοιμάζετο ἤδη ἐγερθεὶς νὰ προβάλῃ καὶ νὰ ἀσπασθῇ τὴν χεῖρα τῆς Κλάρας, ἀλλ' ἡ ὁμιλία τοῦ Ρινάλδου τὸν ἀνεχρίτισε.

— Κάλλιστα ἀδελφὴ μου, κάλλιστα! ὁπρὸς τὴν κυρίαν Μαρινιάν ἐνθουσιασμός σου τιμᾷ καὶ αὐτὴν καὶ σὲ, ποτὲ δὲν σὲ ἤκουσα οὕτως ἐπαινοῦσαν ἄλλην γυναῖκα.

— Ἀλήθεια, Ρινάλδε, οὐδεμία γυνὴ παρομοιάζει τὴν Μαλβίνην.

— Σὺ μὲ ἀναγκάζεις νὰ ἐρωτευθῶ μέχρι μανίας !

— Καὶ διὰ τί νὰ σὲ ἀναγκάσω ; σὺ ἀνακαίεσαι ἤδη.

— Ἐγὼ ; ... ὄχι !

— Ἀ, κρύπτεσαι ; Ρινάλδε, εἶσαι ζεματισμένος καὶ φοβοῦμαι ... ἂν ἤθελε καὶ ἡ Μαλβίνη ἤθελες τὴν πάθει !

— Λοιπὸν μὲ προκαλεῖς ; μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ἀπὸ τῆς σήμερον βλέπεις.

— Ἔστω, Ρινάλδε ! καὶ τί θὰ γίνῃ ἔπειτα ; ..

— Ἀγνοῶ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ δι' ὅλον τὸ χρυσίον τοῦ κόσμου δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἐρωτευθῶ.

— Σὲ συμβουλεύω νὰ λάβῃς τὰ μέτρα σου, διότι θὰ ἔχῃς τρόπους τόσον ἀδεξίους ! ... Τοῦτο δὲ θὰ σὲ ταπεινώσῃ.

— Ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Ρινάλδος Μυμβάλ, εἰπέ μοι εἰληκρινῶς· θαρρῶ ὅτι ὁμίλησες πολλάκις μετὰ τοῦ κυρίου Ἀρώνου, ὁποῖος τις εἶ· αἰ ὁ κύριος Ἀρώνης αὐτός ;

Ἄλλ' ὁ Φερδινάνδος μόλις τὴν τελευταίαν ἀκούσας ἐρώτησιν ἠγέρθη καὶ ἀνελήφθη ὀπισθεν τῶν βράχων τῆς Πηγῆς τῶν Ἰτεῶν, φοβηθεὶς μὴ ἀκούσῃ μίαν λέξιν περὶ αὐτοῦ ἄλλην. Ὁ δὲ θόρυβος ὁ ἐκ τῆς ἀναχωρήσεώς του προξενηθεὶς διήγειρεν ἀνησυχίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῶν συνδιαλεγομένων, ἀλλ' ἡ Κλάρα ἰδοῦσα ποιμένα τινὰ πρὸ αὐτῶν, εἶπεν εἰς τὸν ἀδελφόν της.

— Θαρρῆ, ἦτο ποιμὴν καταβαίνων εἰς τὴν βρύσιν. Ὁ κύριος Ἀρώνης, ἠκολούθησεν εἰτα, εἶναι ποιητὴς μισάνθρωπος.

— Τὸ εἶχον μαντεύσει, ἀπεκρίθη ὁ Ρινάλδος, καὶ ὅμως συμφωνεῖ πάντοτε σχεδὸν πρὸς τὴν γνώμην μου, οὐδέποτε δὲ φιλονικεῖ ...

— Διότι ἀποφεύγει σὲ, ἀποφεύγει καὶ τὸ πνεῦμά σου.

— Ὁ μωρός !

— Εἰπέ μᾶλλον ὑπερήφανος !

— Ὅλοι οἱ ποιηταὶ εἶναι πλήρεις οἰήσεως· δὲν μοὶ λέγεις, ἀδελφὴ μου, εἰς τί χρησιμεύει ἡ ποίησις ;

— Εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τοὺς ποιητὰς δυστυχεῖς.

— Καὶ τοὺς ἀναγνώστας εἰσέτι· τὸ κατ' ἐμὲ, ἡ ποίησις μου πᾶσα συνίσταται εἰς δύο ὡραίους ὀφθαλμούς. Καὶ δύναμαι ἄλλο τι νὰ ὀνειρευθῶ ; μήπως ἡ μέθη τοῦ ἔρωτος δὲν εἶναι καλλιτέρα πάντων τῶν κοπιαστικῶν ἔργων, ὅσα παράγουσιν οἱ νοσοῦντες τῶν ποιητῶν ἐγκέφαλοι ; "Ὡ ἐγὼ ἀποστρέφομαι καὶ τὰς Μούσας καὶ τὸν καθηγητὴν αὐτῶν Ἀπόλωνα! αἱ σεμνοπρόσωποι συμφωνοῦσι μετὰ τῶν σχολαστικῶν, τοῦτο δὲ θέλω τὸ εἰπεῖ εἰς τὸν κύριον Ἀρώνην, καθόσον μάλιστα φοβοῦμαι μὴ καὶ ἡ κυρία Μαρινιάν κλίνῃ ὀλίγον πρὸς τὴν ἀγυρτεῖαν τῆς τέχνης.

— Μὴ φοβοῦ, ἀδελφέ μου, ἡ Μαλβίνη, ἂν καὶ ἀρέσκειται πολὺ εἰς τὴν ποίησιν, ποτὲ δὲν θέλει ἀγαπήσει ἑνὴν ποιητὴν· αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ φόβος σου.

— "Ὡς μάγισσα τὸ εἶπας· ὁμολογῶ ὅτι αὐτὸς ὁ βάρδος μοὶ προξενεῖ ὀλίγην ἀνησυχίαν.

— Παραλογισμοί ! εἰς ξένος ὅστις πρὸ τριῶν ἐβδομάδων ἦλθεν ἐδῶ, καὶ ὅστις αὐριον ἴσως ἀναχωρεῖ ! εἰς μισάνθρωπος, μελαγχολικὸς ἐραστὴς τῶν ἐρημιῶν καὶ τῆς φύσεως, ὅστις ἐκπληττόμενος πρὸ ἐνὸς ἀνθους ἀγρίου ἀρέσκειται εἰς αὐτὸ μᾶλλον ἢ εἰς τὰ ἐπαγωγὰ θέληγτρα τῶν Παρισίων ! Παραλογισμοί, Πανάλδε, τὸ ἐπαναλαμβάνω ἔχε πίστιν εἰς ἐμὲ σοὶ λέγω, διότι ἡ γυνὴ εἶναι ὁ καλλίτερος διπλωμάτης τοῦ κόσμου καὶ βεβαιώθητι ὅτι γυναῖκες ἔπρεπε νὰ ἀποστέλλωνται πρέσβεις πρὸς διαπραγματεύειν τῶν ὑποθέσεων τῆς Εὐρώπης.

E.

Τοσοῦτον αἱ ἡμέραι τοῦ τρυγητοῦ ἦσαν νήεμοι καὶ περικαλλεῖς, ὥστε οἱ κάτοικοι τοῦ πύργου ἀπεφάσισαν μίαν ὁδοποιρίαν εἰς τὸν Μόλυβδον τοῦ Καντάλ — οὕτως ἀνομάζεται τὸ ὑψηλότερον ἄκρον τῶν ὀρέων ἐκείνων — ὁ δὲ κόμης Μαρινιὰν ἀπεδέχθη τὴν περιήγησιν ταύτην. ἂν καὶ ἠναγκάζετο ἴσως νὰ μένῃ εἰς τοὺς πρόποδας, κεκλεισμένος εἰς τὸ ὄχημά του. Ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο λοιπὸν ὥραϊαν τινὰ πρωτὴν ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου καὶ μετὰ τινος ὥρας οἱ περιηγηταὶ ἠναγκάσθησαν νὰ διαβῶσιν ἐκ κατωφερειῶν. Ὁ κόμης τότε ἐδέχθη τὸν ἵππον τοῦ κυρίου Ἀρώνου ὡς τὸν ῥωμαλεώτερον καὶ τὸν ἀσφαλέστερον τῆς συνοδίας, ἀλλ' οὐχὶ ἄνευ κόπου ἀνεβιβάσθη ἐπὶ τοῦ Σεληνίτου, ὅστις ἐνόησεν ἀναμφιβόλως ὁποῖον ἦτο τοῦ φορτίου τὸ πολύτιμον, ἰδίῳτι νῦχαρίστησε πάντας, πρῶτος ἀναδειχθεὶς καὶ ἀκάματος. Οἱ δρόμοι ἐν τούτοις δὲν ἐκαλύπτοντο ὑπὸ χιόνος ἢ πάγων ἢ δὲ ἀγριοδάφνη τοὺς περιεκύκλωνεν ὥσει στέμμα περικαλλές καὶ ἐορτάσιμον. Ἡ Κλάρα κατὰ τὴν ὁδοποιρίαν ἐκείνην τοσαύτην ἀνεδείκνυσεν εὐθυμίαν ὥστε λησμονοῦσα τὸν παράδεισον τῶν Παρισίων, ἠγάπα τὴν ἐπαγωγὸν καὶ μεγαλοπρεπῆ φύσιν, τότε τὸ πρῶτον γνωρίσασα τὰ θέληγτρα τῆς. Ἡ δὲ Μαλβίνη ἐξεπλήττετο διὰ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς φίλης τῆς, οὐδέποτε ὑπολαβοῦσα τὴν ὕλικήν ταύτην ψυχὴν ὡς δυναμένην νὰ εὐφραίνηται τοσοῦτον ἐν μέσῳ τῆς ἐρημίας καὶ ἀφοῦ ἐξήγησε τὸν θαυμασμόν τῆς εἰς τὴν φίλην, οὕτως αὕτη τῇ ἀπεκρίθη.

— Καὶ πῶς γίνεται, σὺ ἡ καλλιτέρα φίλη μου νὰ κρίνης τοσοῦτον αὐστηρῶς ; τίς λοιπὸν με συκοφαντεῖ, Μαλβίνη ; ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὸν κόσμον ὡς νέαν, πρέπει νὰ στερωμῶ διὰ τοῦτο καὶ αἰσθήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ; ἡ ψυχὴ μου λοιπὸν ἐπωρώθη εἰς τὴν φωτοχυσίαν τῶν συναναστροφῶν, ὥστε δὲν χρησιμεύω ἢ μόνον ὡς τύπος τῶν ἐφημερίδων τοῦ συρμοῦ ; με ὥραϊα λοιπὸν χρώματα σοὶ ἐξωγράφησαν τὸν χαρακτήρα μου, κυρία Μαρινιάν ! καὶ σὺ τοσοῦτον καλὴ καὶ ἀγγλίνους τὸ ἐπίστευες ; . . .

— Ἐγὼ ἄδικον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ἀπεκρίθη ἡ Μαλβίνη, ἀλλὰ μόνον εἰς τοὺς Παρισίους σὲ εἶδα καὶ τὴν ἡμέραν ἀπατώμεθα, Κλάρα, κρίνον-

τες τοὺς φίλους μας. Μὰ τὸν Θεόν, ἀγαπητὴ μου, σὺ ἐκέρδησας πολὺ, ἐπιφανέισα εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τὰς ὥραϊας ταύτας κοιλάδας.

Ἐν τούτῳ ἐφθασαν ἡδὲ εἰς τὸν τελευταῖον ἄκρον ἔνθα ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀφήσωσι τοὺς ἵππους, καὶ ἐπέζευσαν πρὸ ξυλίνης καλύβης κατωκημένης ὑπὸ τινος ποιμένου, ἐπικληθέντος ὁ ἐρημίτης τοῦ Καντάλ. Ἡ μὲν γενεὰς αὐτοῦ ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν λευκότητα τῆς χιόνος, ὁ δὲ γέρον, ἀκάματος καὶ ῥωμαλέος, ἐφαίνετο ὡς ἱερεὺς τις τῶν ἀρχαίων ἐποχῶν δεχόμενος πρὸ τοῦ ἄλλου τοῦ ἱεροῦ τοὺς προσερχομένους ἱκέτας. Ἀλλ' ὁ ναὺς τοῦ γέροντος ἦτο τὸ ὄρος του καὶ ἐκεῖ ἐξετέλει, οὕτως εἰπεῖν, τὰ ἱερὰ καθήκοντά του, διότι μεταξὺ τοῦ Καντάλ καὶ αὐτοῦ ὑπῆρχε μυστηριώδης τις σχέσις. Κατὰ σπιθαμὴν ἐγνώριζεν ὁ ἐρημίτης τοὺς ὁρους τὰς φάραγγας τὰς ἐλαχίστας καὶ τοὺς πάγους τοὺς πλέον ἀποκρύφους, προενοεῖ δὲ κατ' ἀκρίβειαν τὴν ἐποχὴν ἐκάστης λαίλαπος καὶ νιφάδος, ὡς οἱ ἀστρονόμοι τὴν ἐμφάνισιν τῶν κομητῶν καὶ τῶν ἀστέρων. Πολλὰκις δὲ ἡμέρα εὐδία καὶ ἀταράχῳ εἰσήγαγεν εἰς τὴν μάνδραν τὰ κτήνη του καὶ ἐρωτῶμενος ἀπεκρίνετο ὅτι τὸ βουνὸν ἤρχιζε νὰ σκυθρωπαίῃ καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον ἐρρήγνυετο ἡ ὀργή του, τὴν προφητείαν δὲ τοῦ ποιμένου ἐπαλήθευον μετ' ὀλίγον καὶ αἱ νιφάδες καὶ ἡ ὀμίχλη. Ἀμα ἰδὼν καλοὺς περιηγητάς πρὸς τὴν κατοικίαν του ἐρχομένους, ἀνέβη ἐπὶ βράχου τινὸς, συνήθους αὐτοῦ σκοπευτηρίου, καὶ ἐξέτασε τὸν οὐρανόν. Ὅτε δὲ ἦλθεν εἰς συνάντησιν αὐτῶν, εἶχε τὸ πρόσωπον φαιδρὸν καὶ χαρμόσυνον καὶ φέρον τὴν βακτηρίαν του τὴν ἐπισιτηρωμένην, τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὸν ἀκολουθήσωσι. Οἱ μὲν ἵπποι ἡσφαλίσθησαν ὑπὸ ξυλίνην στέγην, ὁ δὲ κόμης Μαρινιάν νῦχαριστήθη διότι ἡδυνήθη νὰ ἀναβῇ μέχρι τῆς μέσης τοῦ ὄρους, διέταξε νὰ ἀνακαύσωσι πῦρ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ γέροντος ποιμένου καὶ ἐστρώθη ἀναπαυτικῶς εἰς τὴν καλύβην φρουρούμενος μὲν ὑπὸ τοῦ Ματθαίου καὶ δύο αἰγυβοσκῶν, εὐχόμενος δὲ εὐτυχῇ τὴν ἀνάβασιν εἰς τὴν ἐτοιμαζομένην εἰς ἀναχώρησιν περικαλλῆ ἠοσιάν. Τότε ὁ γέρον ποιμὴν πλησιάσας τὸν προσεκίνησε καὶ τῷ εἶπε ταῦτα.

— Δὲν ἐγνώριζα τὸ ὄνομά σας, αὐθέντα, καὶ τὸ ἔμαθα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σας· ἐγὼ σὰς ἀκολουθοῦσα μίαν φοράν εἰς τὰ κυνήγια τοῦ ἀγροχοίρου, εἶναι ἀπὸ τότε περισσότερον ἀπὸ πενήντα χρόνους . . .

— Ἄ ! ἐπεφώνησεν ὁ κόμης φέρον τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸ μέτωπον, σὺ εἶσαι, εὐθιμὲ σύντροφέ μου ! δὲν ὀνομάζεσαι Ἰάκωβος ; . . .

— Μάλιστα, αὐθέντα.

— Ὁ νεανίας σύζυγος τῆς Ραχὴλ ἔγεινε λοιπὸν πατριάρχης !

— Μάλιστα αὐθέντα.

— Πῶς ἡ ἡλικία μᾶς ἐλεύκανε καὶ τοὺς δύο ! καὶ ὅμως, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, εὐλαβήθη τοὺς

βραχίονάς σου καὶ τοὺς κραταιοὺς πόδας σου, ἐνῷ ἐμέ . . . με συνέτριψε! Καὶ πῶς κατώρθωσες νὰ μὴ φαίνεσαι γέρον ἢ μόνον ἀπὸ τὴν κόμην καὶ ἀπὸ τὸ γένειον;

— Αὐθέντα, ποτὲ δὲν ἐσάλευσά ἀπὸ τὸ βουνόν.

— Ἀλήθειαν λέγεις, Ἰάκωβε! ἐπεφώνησεν ὁ ποδαλγὸς γέρον· ἡ πτωχεία εἶναι προφυλακὴ, τὸ πάτριον κλίμα εἶναι ἡ υἰεὶα τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Δύναται τις νὰ γράψῃ ὅλον βιβλίον, σχολιάζων τὰς ὀλίγας λέξεις σου « ποτὲ δὲν ἐσάλευσά ἀπὸ τὸ βουνόν, » Χαίρω, φίλε μου, καὶ εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι με ἡξίωσε σήμερον νὰ σφίξω τὴν χεῖρα ἐνὸς ἀρίστου ὑπρέτου μετὰ πεντηκονταετῇ ἀποχωρισμόν.

Ὁ δὲ ποιμὴν ἔδρεχε διὰ τῶν δακρῶν του τὰ μεταξὺ τὰ ἐπιχειρίδια τοῦ κόμητος, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἦτο ὡραῖον τὸ περιπαθεῖς ἐκεῖνο τῶν δύο γερόντων σύμπλεγμα.

— Ἐμπρός, φίλε μου, εἶπεν ὁ κόμης, ἔσο ὁδηγὸς τῶν φίλων μου, εἰς σὲ τοὺς ἀφιερώνω. . . . προσέθηκε λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Μαλβίνης.

— Αὐτὴ; ἐπεφώνησεν ὁ γέρον ἐρημίτης. Θεὸς παντοδύναμε! αὐτὴ ἡ ἀγγελοπλάσμενη εἶναι ἰδική σου, αὐθέντα;

— Εἶναι ἡ κυρία Μαρινιάν θυγάτηρ τοῦ εὐγενοῦς ἐξαδέλφου μου, ἀπεκρίθη ὁ κόμης.

— Ἄ αὐθέντα! εἰπέτε καλλίτερα ὅτι εἶναι ἡ βασίλισσα τῶν βουνῶν, ἡ ἀρχόντισσα τοῦ ἐλέους, ἡ φίλη ὅλων τῶν πτωχῶν καλυβίων. . . Καὶ δὲν ἠξεύρατε ὅτι μᾶς ἐπισκέπτεται, ὡσὰν ἄγγελος οὐρανοκαταβήτας; . . .

— Γνωρίζω ὅτι ἡ κυρία Μαρινιάν ἔχει πολλοὺς φίλους ἐδῶ τριγύρω καὶ συνεχῶς τοὺς ἐπισκέπτεται ἔφιππος τὴν πρωΐν, γνωρίζω ἐπίσης ὅτι οἱ φίλοι τῆς δὲν διαλαλοῦν τὰ μυστικά των.

Καὶ ὁ γέρον ποιμὴν, ἀνοιξας τότε τὸ μικρὸν παράθυρον τῆς καλύβης, ὅθεν ἐφαίνετο δρυμὼν καὶ κτήνη τινὰ βόσκοντα,

— Ἰδέτε, εἶπε, τὸ ποίμνιον ὁποῦ με ἐχάρισε ὅταν ἔχασα τὸ ἰδικόν μου εἰς τὰ χιόνια.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ἡ Μαλβίνη, ἀγαπάτε νὰ μᾶς ὁδηγήσετε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Καντάλ;

Καὶ ἡ συνοδία ἀνεχώρησε πεζῇ, προηγουμένου τοῦ γερόντος ἐρημίτου, ἀνέβη δὲ τὴν δυτικὴν ζώνην τοῦ ὄρους ἀκολουθοῦσα τοὺς δρόμους οἵτινες εἰλίσσοντο περὶ τὰ κρυστάλλινα ὕδατα, τὰ ἀπὸ τῆς χιόνος ὑποσταθέντα. Ἐκεῖ τὰ λειβάδια ὑπὸ μυρίων διατεμνόμενα βυακίων, ἐπεκράτουν εἰς τὴν τραχεῖαν ἐκείνην φύσιν καὶ βράχοι τινὲς προκίωνοι ὑψοῦντο ἔνθα καὶ ἔνθα, πυρραμοειδῶς ὡσεὶ τάφοι αἰγύπτιοι, ἀλλαχοῦ δὲ ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἐπιθλιβόμενος, ἐθάρρει· ὅτι ἦσαν ἔτοιμοι κατὰ τὴν πρώτην βροχὴν νὰ καταπέσωσιν εἰς τὴν ἄβυσσον. Περὶ τὴν μεσημβρίαν τέλος οἱ περιηγηταὶ ἔφθασαν εἰς τὴν ἐσχάτην κορυφὴν τοῦ ὄρους, τὸ ἄπειρον ἐκεῖνο ὕψωμα, ὅπερ ἡ χιὼν διὰ τὸ λίχν κατωφερεῖς αὐ-

τοῦ σκεπάζει μόνον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πάγων, χλόη δὲ τώρα τὸ περιέστρεψε λιπαρὰ καὶ ὑπὸ κυάνων ἀάσμων ποικιλλομένη. Ἐδῶ ὁ γέρον τοῦς ὠδήγησεν εἰς τὸ ὑψηλότερον ἄκρον τοῦ Μολύβδου καὶ ὁ θαυμασμός των ἐξεφράσθη δι' ἐπιφωνήσεων χαρᾶς, τραπείσων μετέπειτα εἰς θεωρίαν ἐκστατικὴν, ὡς συμβαίνει πάντοτε πρὸ θαύματος μεγαλαπρεποῦς καὶ διὰ μιᾶς ἐπιφανομένου.

Καθὼς οἱ κικέρωνες καλούμενοι ὑπὸ τῶν περιηγητῶν ὁδηγοί, οἵτινες ἀγαπῶσι περιπαθεῖς τὰ θαύματα τῶν Μουσειῶν ἕτινα βλέπουσι καθεκᾶσθην, ὁμοίως καὶ ὁ γέρον Ἰάκωβος ὠνόμαζε δεικνύων ἀνὰ ἐν τὰ διάφορα ἄκρα τοῦ ὄρους, χωρὶς νὰ παραλείπῃ τὸν ἐλάχιστον βράχον ἢ καταβράντην, χωρὶς νὰ λησμονῇ τὴν ἐλαχίστην κοιλάδα καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσε τὴν ἀγόρευσίν του, στραφεὶς καὶ χαιρετήσας, ταῦτα εἶπεν εἰς τοὺς περιηγητάς.

— Αὐτὰ εἶναι τὰ θάματα ποῦ ἔκαμεν ὁ μεγαλοδύναμος διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ τόπου μας, ἃς ἦναι δοξασμένον τὸ ὄνομά του.

Καὶ ὑποχωρήσας μακρὸν ἐκάθησεν ἐπὶ γλοεῤᾳ τινος θέσεως, ἀφίπων τοὺς περιηγητάς εἰς τὸν θαυμασμόν των καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἀναπαύσεως ἡγέρθη προαγγέλλων τὴν κατάβασιν, ἐπειδὴ δὲ ὀλίγη ἦτο αὕτη καὶ ἐπικίνδυνος, ὁ Ῥινάλδος Μομβάλ προσέφερε τὸν βραχίονα εἰς τὴν Μαλβίνην, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἀποποιηθῇ, ὁ δὲ βραχίων τοῦ κυρίου Ἀρώνου ἀνῆκε κατὰ συνέπειαν δικαιοματικῶς εἰς τὴν Κλάραν καὶ οὕτω ἐβάδιζον βραδύ, ἀποκεχωρισμένοι, προσέχοντες.

— Διατὶ ἐφύγομεν, κύριε; εἶπεν ἡ Κυρία Σαίν-Κλαίρ εἰς τὸν Φερδινάνδον, ἡ ἐρημία εἶναι ἴσως σύντροφος τῆς ποιήσεως.

— Ἄγνωθ' ἂν ἦμαι ποιητῆς, ἀπεκρίνατο ὁ Φερδινάνδος, ἀλλ' ἀγαπῶ ὑπερβολικῶς καὶ λατρεύω τὴν φύσιν ὅταν τὴν ἀπαντῶ περιβαλλομένην τὸ μεγαλεῖόν της.

— Δηλαδὴ κατακρίνετε ἡμᾶς ὅτι ἐπεσκεψόμεν τὸ Καντάλ ὡς τὸ ἐν Παρισίοις Διόραμα! ἡ ἀδικία σας αὕτη ἤθελε μοὶ προξενήσῃ τρόμον ἐὰν δὲν ἐγνώριζα τὸν ἀξίολογον χαρακτήρὰ σας.

— Σὰς εὐγνωμονῶ, κυρία, διὰ τὴν φιλοφροσύνην, ἀπεκρίθη ἐκπληχθεὶς ὁ Φερδινάνδος, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἀπατάσθε διότι ὁ χαρακτήρ μου δὲν εἶναι οὔτε καλὸς, οὔτε κακὸς, φοβοῦμαι μάλιστα μήπως δὲν ἔχω κανένα.

— Ὅχι, κύριε, ἀπεκρίνατο ἡ Κλάρρα, δὲν ἀπατῶμαι εὐκόλως· θέλετε νὰ κρύψετε τὰ προτερήματά σας καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ σκοπὸς σας διότι θέλετε νὰ ἦσθε ἰδιότροπος. Θέλετε νὰ μαντεύσω τὴν τύχην σας

— Κάλλιον νὰ ὀμιλῶμεν, κυρία, περὶ τῶν πλεονεκτημάτων σας;

— Ὑμεῖς, κύριε; ὑμεῖς; . . . πιστεύετε εἰς αὐτὰ ὅσον πιστεύετε καὶ τὸν Μωάμεθ.

— Καὶ ὅμως ἔχω ὀφθαλμοὺς, ἂν δὲ δὲν ἀπατῶμαι, καὶ ναῦν δυνάμενον νὰ κρίνῃ.

— Ὡς χωρὶς ἄλλο, αὐτὰ τὰ παραδέχομαι, ἀλλὰ τώρα εἶναι ἡ περίστασις ἀρμοδία καὶ πρέπει νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ἀνὴρ διακεκρωμένος ὡς ὑμεῖς ἔπρεπε ν' ἀφήσῃ κατὰ μέρος τὴν κενοδοξίαν, ἥτις εἶναι ὁ χαρακτήρ μόνον τῆς μωρίας. Πρὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἡμερῶν, ἀφοῦ ἤλθομεν ἡμεῖς εἰς τὸν πύργον δὲν ἐπαύσατε διόλου περιτυλισσόμενος

εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ μισανθρώπου τρίβωνός σας, τοῦτο δὲν εἶναι πάντοτε καλόν.

— Ἀλλ' ἂν ἐνίοτε μὰς προφυλάττῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον δύο ὡραίων ὀφθαλμῶν; . . .

— Ἀπὸ τίνα κίνδυνον, κύριε; . . . τῇ ἀληθείᾳ, σήμερον μὲ φέρετε εἰς ἐκπληξιν.
(ἀκολουθεῖ).

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΑ. (I)

Γενικαὶ παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς Ἀβυσσίας.

(Ἐκ τῶν σημειώσεων Γάλλου περιηγητοῦ)

Συνεχῶς ἐν ταῖς ἀγίαις γραφαῖς γίνεται λόγος περὶ τῆς Αἰθιοπίας ἢ Ἀβυσσίας, καὶ ὁ Ἡσάιᾱς παριστᾷ ἡμῖν τοὺς κατοίκους τῆς χώρας ταύτης ὡς φιλεργοὺς καὶ πεπολιτισμένους, ὁ δὲ Ἱερειμίας ὡς

ἰσχυροὺς ἐν πολέμοις. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐθνικῶν ἱστοριογράφων, ὁ μὲν Ἡρόδοτος ἐγκωμιάζει τὸ ἀνάστημα αὐτῶν, τὸ κάλλος καὶ τὸ μακρόβιον, ὁ δὲ Διόδωρος, ὁ Στράβων, ὁ Ἀγαθαρχίδης καὶ ὁ Πλίνιος ἐνδιατρίβουσι περὶ τὴν γεωγραφίαν τοῦ τόπου καὶ περιγράφουσι τὰ ἔθνη καὶ ἔθιμα τῶν κατοίκων. Ἀλλ' οὐδ' αὐτοὶ οἱ ποιηταὶ ἀπελίποντο τοῦ νὰ θμνήσωσιν αὐτούς. Διότι ὁ μὲν Ὀμηρος λαλεῖ περὶ αὐτῶν ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ, ἡ δὲ μυθολογία οὐδόλως παρεῖδε τὰ λαμπρὰ αὐτῆς ἀνεκτίσους πλάσματα, πολλοῖς δὲ ἔσως ὑπάρχει γνωστὴ ἡ κατὰ

Ἐν τῇ εἰκονογραφίᾳ ταύτῃ παρίσταται ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀβυσσίας ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης καὶ στηρίζων τὴν μὲν κεφαλὴν ἐπὶ βελουδίνου προσκεφαλαίου, τοὺς δὲ ποδας ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Α. Ε. τοῦ πρωθυπουργοῦ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ πρὸς αὐτῷ χονδροειδῇ γαργυλῇ.

Περικυκλιῦται δὲ ὑπὸ τῶν πρωτίστων τῆς αὐλῆς του μεγιστάνων. Περὶ τὴν κλίνην παρατηροῦνται ἀγγεῖα τινα καὶ φιάλη μακρύλαιμος καὶ προγαστήρ ἐν ᾗ ὁ ἡγεμὼν πίνει συνήθως τὸ ὑδρόμελός του. Τὰ δύο ἱκετεύοντα ἄτομα αἰτοῦσι παρ' αὐτοῦ διαιτησίαν, καὶ πρὶν ἐκθεσώσιν τὰ παράπονά των χαίρεται τὸν βασιλέα προσκλίνοντα μέχρις ἐδάφους).